

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 511/2018-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Vesne Vrbećić kao predsjednice vijeća, te Ratka Ščekića, Dražena Tripala, Ileana Vinja i Perice Rosandića kao članova vijeća uz sudjelovanje više sudske savjetnice Mirne Mavriček kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog I. S. zbog kaznenih djela iz članka 111. točke 5. Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 125/11., 144/12., 56/15. i 61/15. – ispravak - dalje u tekstu: KZ/11.) i drugih, odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i optuženika podnesenih protiv presude Županijskog suda u Sisku od 13. srpnja 2018. broj K-4/2018-21, u sjednici održanoj 17. travnja 2019.,

p r e s u d i o j e :

Odbijaju se žalbe državnog odvjetnika i optuženog I. S. kao neosnovane te se potvrđuje prvostupajnska presuda.

Obrazloženje

Presudom Županijskog suda u Sisku od 13. srpnja 2018. broj K-4/2018 optuženi I. S. proglašen je krivim zbog počinjenja kaznenih djela teškog ubojstva u pokušaju iz članka 111. stavka 1. točke 5. u vezi članka 34. KZ/11. (pravilno bi bilo članka 111. točke 5. u vezi članka 34. KZ/11.) te mu je na temelju navedene zakonske odredbe utvrđena kazna zatvora u trajanju od 10 (deset) godina, silovanja iz članka 153. stavka 1. u vezi članka 152. stavka 1 KZ/11. te mu je na temelju navedene zakonske odredbe utvrđena kazna zatvora u trajanju od 5 (pet) godina i prijetnje iz članka 139. stavka 2. KZ/11. pa mu je na temelju navedene zakonske odredbe utvrđena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, nakon čega je isti na temelju članka 51. stavka 1. i 2. KZ/11. osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina.

Temeljem članka 54. KZ/11. optuženom I. S. je u ovako izrečenu kaznu zatvora uračunato vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 15. rujna 2017. pa nadalje.

Temeljem članka 158. stavka 2. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14. i 70/17. – dalje u tekstu: ZKP/08.) oštećena T. P. je s imovinsko pravnim zahtjevom upućena na parnicu.

Temeljem članka 148. stavka 6. ZKP/08. optuženi I. S. je oslobođen obveze naknade troškova kaznenog postupka iz članka 145. stavka 2. točke 1. do 6. ZKP/08. te nagrade i nužnih izdataka za branitelja po službenoj dužnosti, a o troškovima zastupanja oštećenice po punomoćniku odlučit će se posebnim rješenjem.

Protiv te presude pravodobno su podnijeli žalbu državni odvjetnik zbog odluke suda o kazni, s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske pobijanu presudu preinači tako da za svako kazneno djelo utvrdi kaznu zatvora u duljem trajanju i osudi ga na jedinstvenu kaznu zatvora u duljem trajanju te optuženi I. S. po branitelju B. B., odvjetniku iz S., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. i članka 468. stavka 3. ZKP/08., pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske „žalbu usvoji i pobijanu presudu preinači na način da se okrivljenik u cijelosti oslobodi optužbe odnosno da se pobijana presuda preinači na način da se okrivljeniku izrekne najblaža moguća zatvorska kazna“.

Odgovori na žalbe nisu podneseni.

Spis je u skladu s odredbom članka 474. stavka 1. ZKP/08., prije dostave sucu izvjestitelju, bio dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

Žalbe nisu osnovane.

Žaleći se zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka optuženi I. S. ističe kako je prvostupanjski sud u drugom odlomku obrazloženja pobijane presude naveo kako je okrivljenik izjavio da se smatra krivim, iako je iz raspravnih zapisnika jasno da je isti izjavio da se ne smatra krivim. Međutim, iako je navedena konstatacija točna očigledno je da se radi o pogrešci pri pisanju, jer i iz samog obrazloženja prvostupanjske presude proizlazi da je optuženik ispitan na kraju dokaznog postupka (stranica 4., 3. odlomak odozgo), sukladno članku 417. a stavku 5. ZKP/08., što znači da se isti očitovao kako se ne smatra krivim u odnosu na kaznena djela koja mu se stavljaju na teret pročitanoj optužnicom, a što proizlazi i iz zapisnika s rasprave koja je održana 8. svibnja 2018. (list 323-327 spisa predmeta) pa navedena konstatacija, iako pogrešna, ne predstavlja bitnu povredu odredaba ZKP/08. budući da je dokazni postupak odnosno ispitivanje optuženika provedeno sukladno njegovom očitovanju na raspravi, a kako je to propisano odredbom članka 417. a ZKP/08.

Isto tako nije u pravu optuženik kada tvrdi da je počinjena „apsolutno bitna povreda odredaba kaznenog postupka“ s obzirom da se u obrazloženju pobijane presude sud niti jednom riječju nije osvrnuo na dio obrane optuženika iz završne riječi njegovog branitelja.

Naime, u obrazloženju pobijane presude prvostupanjski sud je analizirao iskaz koji je optuženik dao prilikom prvog ispitivanja kod državnog odvjetnika, ali isto tako i iskaz koji je isti dao na raspravi, na kraju dokaznog postupka, i upravo su to dokazne radnje koje su provedene tijekom dokaznog postupka i na kojima se može temeljiti presuda, dok izlaganje obrane koju u završnom govoru izlaže branitelj ili sam optuženik, sukladno članku 446. ZKP/08., ne predstavlja davanje iskaza odnosno iznošenje obrane optuženika i stoga prvostupanjski sud takvo izlaganje u završnom govoru nije dužan posebno analizirati u obrazloženju presude, ukoliko je prethodno već analizirao iskaz odnosno obranu koju je optuženik dao tijekom samog dokaznog postupka, a što je u pobijanoj presudi i učinjeno.

Žaleći se zbog povrede „prava na obranu“ optuženik smatra da je počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 3. ZKP/08., iako iz obrazloženja žalbe u odnosu na ovu postupovnu povredu proizlazi da bi se, imajući u vidu istaknute žalbene razloge, radilo o povredi prava na pravično suđenje zajamčeno Ustavom i Konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda iz članka 468. stavka 2. ZKP/08.

Obrazlažući ovu žalbenu osnovu optuženik ističe kako sud prvog stupnja u obrazloženju pobijene presude nije naveo zbog čega nisu prihvaćeni dokazni prijedlozi obrane da se ispitaju u svojstvu svjedoka S. D. i Š. H. te da se provede psihijatrijsko vještačenje oštećene T. P.

Međutim, izvršenim uvidom u spis predmeta utvrđeno je kako je prvostupanjski sud na raspravi koja je održana 4. srpnja 2018. (list 333-336 spisa predmeta) odbio navedene dokazne prijedloge branitelja optuženika i tom prigodom je ukratko i obrazložio iz kojih razloga su navedeni dokazni prijedlozi odbijeni, a što je u zapisniku i konstatirano. Isto tako izvršenim uvidom u predmetni spis također je utvrđeno da je u ovom kaznenom predmetu tijekom dokaznog postupka prethodno prihvaćen prijedlog branitelja optuženika te su na njegovu inicijativu u svojstvu svjedoka ispitani J. S. i G. Ž. Pritom svakako treba napomenuti da iako je člankom 418. stavkom 1. ZKP/08. propisano da dokazivanje obuhvaća sve činjenice za koje sud i stranke smatraju da su važne za pravilno presuđenje, to istovremeno ne znači da je sud obvezan prihvatiti i provesti baš sve dokaze koje stranke predlože i stoga ima pravo odbiti dokazne prijedloge kada utvrdi da su ispunjene pretpostavke propisane člankom 421. stavkom 1. ZKP/08., jer je pitanje potrebe prihvaćanja prijedloga stranaka oko izvođenja nekog dokaza podložno ocjeni suda u svakom konkretnom slučaju. Slijedom svega navedenog, odbijanjem provođenja samo nekih, a ne svih, dokaznih prijedloga optuženika, a za što je sud prvog stupnja dao razloge na raspravnom zapisniku kada je o tome odlučivao, bez obzira što te razloge nije ponovno naveo u obrazloženju pobijane presude, nije povrijeđeno pravo obrane optuženika, kako to ističe ovaj žalitelj u izjavljenoj žalbi niti je povrijeđeno pravo na pravično suđenje zajamčeno člankom 29. Ustava Republike Hrvatske („Narodne novine“ broj 56/90., 135/97., 113/00., 28/01., 76/10. i 5/14. – dalje: Ustav) i člankom 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava („Narodne novine – Međunarodni ugovori“ broj 18/97., 6/99. – pročišćeni tekst, 8/99. – ispravak, 14/02, 13/03., 9/05., 1/06., 2/10. i 13/17. – dalje u tekstu: Konvencija), već se zbog navedenog eventualno može raditi o prigovoru koji se odnosi na pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja.

Dakle, kada se ima u vidu da je optuženik tijekom postupka imao mogućnost izjašnjavati se o predloženim dokazima, predlagati dokaze i poduzimati sve zakonom dopuštene procesne radnje, da je iz pobijane presude jasno vidljivo koji su dokazi izvedeni i na kojim dokazima se temelji zaključak suda o utvrđenju kaznene odgovornosti optuženika, prigovor o odbijanju dijela dokaznih prijedloga obrane, za koje nisu dani razlozi u obrazloženju prvostupanjske presude, ali su dani na zapisniku s rasprave kada je o istima sud odlučivao, ne dovodi u sumnju pravičnost postupanja prvostupanjskog suda niti ukazuje na povredu prava obrane.

Prema tome, u pobijanoj presudi nisu počinjene bitne postupovne povrede na koje ukazuje optuženi I. S., a njezinim ispitivanjem, sukladno odredbi članka 476. stavka 1. točke

1. ZKP/08., nije utvrđeno da bi bila počinjena neka od povreda na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

Optuženik se žali i zbog povrede kaznenog zakona, smatrajući da je njegovo postupanje, čak i da se odigralo na način kako se to opisuje u optužnici, trebalo tretirati kao zastrašivanje oštećenice u namjeri da pristane na tuširanje (radi skrivanja dokaza) i da ne prijavi silovanje, pri čemu bi se eventualno radilo o nanošenju tjelesne ozljede i prijetnji, a ne o pokušaju ubojstva. Na taj način optuženik ustvari ističe tzv. posrednu povredu kaznenog zakona smatrajući da je u konkretnoj situaciji sud prvog stupnja, na ono činjenično stanje koje po optuženikovom mišljenju proizlazi iz provedenih dokaza, a ne na ono činjenično stanje koje je sud utvrdio, trebao primijeniti drugu pravnu normu.

Međutim, postojanje povreda kaznenog zakona iz članka 469. točke 1. – 4. ZKP/08. ocjenjuje se u okvirima onog i onakvog činjeničnog stanja koje je utvrdio prvostupanjski sud, a koje je kao takvo i opisano u izreci presude, a ne prema onim činjenicama koje prema optuženikovo ocjeni proizlaze iz provedenih dokaza. Stoga, suprotno žalbenim navodima optuženika, nije počinjena povreda kaznenog zakona na koju isti upire, a ovi žalbeni navodi zapravo se svode na pobijanje pravilnosti utvrđenog činjeničnog stanja, o čemu će biti više riječi u nastavku.

Pobijajući pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja optuženik u svojoj žalbi smatra da nije jasno na temelju koji činjenica je prvostupanjski sud utvrdio da se sporni događaj doista dogodio oko 20,30 sati, s obzirom da je i sama oštećenica - žrtva decidirano izjavila da ne zna u koje bi vrijeme stavila sporni događaj.

Iako je točno da oštećena - žrtva T. P. u svome iskazu nije precizno odredila vrijeme kada se dogodio inkriminirani događaj, navodeći samo da je bio mrak, iz drugih provedenih dokaza odnosno iskaza svjedoka M., J. i I. K. sud prvog stupnja je pravilno utvrdio da se inkriminirani događaj doista odigrao oko 20,30 sati.

Naime, svjedoci M., J. i I. K. u svojim iskazima na suglasan i gotovo identičan način navode da se spornog dana optuženik nalazio u njihovoj kući tijekom popodnevnih sati te je negdje oko 19,50 odnosno 19,55 sati napustio njihovu kuću. Očigledno je nakon toga, prije nego li je otišao svojoj kući, na putu do svoje kuće tijekom te iste večeri svratio do kuće oštećene - žrtve T. P., a kada se i dogodio inkriminirani događaj. Da je optuženik upravo tu večer posjetio oštećenicu - žrtvu, nakon što je napustio njihovu kuću negdje oko 20,00 sati, a ne tijekom popodneva (oko 16,00 sati), kako je isti tvrdio u svome iskazu, proizlazi iz iskaza svjedokinje M. K. koja je navela da je sljedećeg dana čula da je upravo tu večer, kada je bio kod njih, optuženik došao u kuću ženske osobe i da ju je silovao. Takve navode u cijelosti potvrđuju i svjedoci J. i I. K. koji su također suglasno izjavili da ih je upravo tu večer nazvala supruga optuženika J. S. i tom prilikom im rekla da je I. odvezla policija zbog neke komplikacije s T. P. Dakle, kada se ima u vidu činjenica da je oštećenica - žrtva decidirano izjavila kako se sporni događaj odigrao kada je pao mrak te kada se imaju u vidu iskazi naprijed navedenih svjedoka, iz kojih proizlazi da je optuženik napustio njihovu kuću negdje malo prije 20,00 sati, tada je potpuno pravilno utvrđenje prvostupanjskog suda da se inkriminirani događaj odigrao oko 20,30 sati, jer je logično i životno da je optuženiku tom prigodom doista bilo potrebno jedno kraće vremensko razdoblje, a kako bi došao do kuće oštećenice - žrtve.

Žaleći se zbog navedene žalbene osnove ovaj žalitelj ističe kako se prvostupanjski sud u pobijanoj presudi također nije očitovao na očigledan nerazmjer između oštećeničinog opisa inkriminiranog događaja i zadobivenih ozljeda, a na što je obrana ukazivala tijekom dokaznog postupka te se isto tako nije očitovao na prigovore obrane koji se tiču nevjerojatnog i neživotnog opisa oštećenice - žrtve glede načina na koji je kritičnog dana navodna prisila izvršena.

Međutim, protivno ovakvim žalbenim navodima optuženika, po ocjeni suda drugog stupnja, pravilno je prvostupanjski sud, na temelju nalaza i mišljenja sudskomedicinskog vještaka dr. P. B., utvrdio vrstu, težinu i mehanizam nastanka tjelesnih ozljeda koje je tom prilikom zadobila oštećena - žrtva T. P., nakon čega je, dovodeći iste u vezu s iskazom koji je oštećenica - žrtva dala tijekom dokaznog postupka, dao i ocjenu vjerodostojnosti tako danog iskaza, kako u odnosu na zadobivene ozljede, tako i u odnosu na primijenjenu silu. O navedenim odlučnim činjenicama prvostupanjski sud je na dovoljno jasan, precizan i dostatan način dao razloge u pobijanoj presudi (stranica 9., odlomak 4., 5., 6., 7. i 11. odozgo te stranica 10., odlomak 2., 4., 5., 6. i 7. odozgo), koje razloge u cijelosti prihvaća i ovaj sud, kao sud drugog stupnja, pri čemu se optuženik, radi nepotrebnog ponavljanja, upućuje na razloge i zaključke iz obrazloženja pobijane presude. Pritom svakako treba napomenuti da je prvostupanjski sud, u odnosu na ove odlučne činjenice, s pravom poklonio vjeru iskazu oštećene - žrtve T. P. s obzirom da je ista tijekom istrage i na raspravi okolnosno i na dovoljno jasan, precizan i uvjerljiv način opisala cjelokupan događaj, zadobivene ozljede i ponašanje samog optuženika u konkretnoj situaciji, a njezin iskaz u cijelosti je potvrđen pročitanim liječničkom dokumentacijom i nalazom i mišljenjem sudskomedicinskog vještaka, pri čemu takvi navodi i tvrdnje oštećenice - žrtve nisu dovedeni u sumnju niti žalbom optuženika. To što optuženik ističe kako kritične zgode oštećenica - žrtva nije vrištala i pozivala u pomoć te iako su joj ruke bile slobodne nije ogrebla ili na neki drugi način ozlijedila optuženika, a što po njegovoj ocjeni ukazuje na to da nikakva prisila nad oštećenicom - žrtvom nije bila primijenjena, nije od takvog značaja da bi, samo zbog toga, bila dovedena u sumnju vjerodostojnost i istinitost njezinog iskaza. Naime, iz suglasnih iskaza optuženika i oštećenice - žrtve proizlazi da su tu večer oni bili sami u njezinoj kući, tako da je u takvoj situaciji, čak i da je vrištala i pozivala u pomoć, nitko ju ne bi mogao čuti niti je u kući ili neposrednoj blizini bilo drugih osoba koje bi joj mogle priskočiti u pomoć. Osim toga i iz nalaza i mišljenja sudskomedicinskog vještaka utvrđeno je da uvijek postoji mogućnost da se osoba prilikom silovanja ne brani te da tada na strani počinitelja ne nastanu obrambene ozljede ili neki drugi tragovi, a što potvrđuje navode oštećenice - žrtve kako se ona niti u jednom momentu nije mogla oduprijeti optuženiku i sili koju je on primijenio, budući da je on od nje daleko fizički jači i snažniji, a što je pravilno zaključio i sud prvog stupnja u pobijanoj presudi.

Žaleći se zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja optuženi I. S. isto tako ističe kako je opis gušenja vrećicom, koji je dala oštećenica - žrtva u svome iskazu, čudan i po njegovoj ocjeni nevjerojatan, jer da je isti doista htio usmrtiti oštećenicu - žrtvu tom prigodom je mogao upotrijebiti i neko drugo tupo-tvrdo ili oštro sredstvo koje mu je bilo na raspolaganju, a isto tako mogao ju je nastaviti gušiti rukom ili objema rukama, s obzirom na njezine navode da ju je čitavo vrijeme s jednom rukom držao za vrat i stiskao.

Međutim, protivno ovakvim navodima žalbe optuženika pravilno je sud prvog stupnja, na temelju provedenih dokaza i utvrđenog činjeničnog stanja, zaključio da se i u tom dijelu inkriminirani događaj doista odigrao na način kako je to u svome iskazu opisala oštećena - žrtva T. P.

Naime, oštećenica - žrtva je u dva navrata, tijekom istrage i na raspravi, o navedenoj okolnosti iskazivala suglasno i u bitnim dijelovima potpuno identično, navodeći da ju je optuženik, nakon što je obavio spolni odnošaj protivno njezinoj volji, rekao da se ide istuširati, što je ona prvi puta odbila, a kada mu je rekla da će ga prijaviti policiji isti je dograbio jednu plastičnu vrećicu i stavio joj preko nosa i usta te joj je na taj način onemogućio disanje. Međutim, kako u jednom trenutku je sa zubom uspjela napraviti rupicu na vrećici, a kada ju je optuženik ponovno pitao hoće li se ići istuširati, rekla je da hoće, jer se bojala za svoj život.

Da je ovako nešto doista bilo moguće te da oštećenica - žrtva govori istinu, kada opisuje ovaj dio inkriminiranog događaja, sud prvog stupnja utvrđuje ne samo na temelju njezinog uvjerljivog i vjerodostojnog svjedočenja već i na temelju činjenice da su ovakvi njezini navodi u cijelosti i bez bilo kakve dvojbe potvrđeni i nalazom i mišljenjem sudskomedicinskog vještaka. U tom dijelu svoga nalaza i mišljenja vještak navodi kako ozljede koje je tom prigodom zadobila oštećenica - žrtva ukazuju na to da se radilo o najmanje dva slijeda pritisaka na vrat, koji su mogli dovesti u pitanje njezino disanje, značajno otežati disanje pa ga i onemogućiti na neko vrijeme, a što se tiče postavljanja PVC vrećice na vanjske dišne otvore (usta i nos), uz stezanje, na način da vrećica prijanja na dišne otvore, vještak ističe da se i na taj način može u potpunosti onemogućiti disanje žrtve i time ugroziti njezin život. S obzirom da je na fotografijama fotoelaborata vidljiv defekt PVC vrećice vještak je naveo kako je moguće da je do toga došlo na način kako je to žrtva opisala, a ukoliko vrećica ne bi bila potrgana, blokiranjem dišnih putova, u jednom duljem vremenskom razdoblju, moglo bi doći i do gušenja i do smrti žrtve.

Stoga, upravo iskaz oštećene - žrtve T. P., zajedno s nalazom i mišljenjem sudskomedicinskog vještaka, a koji nisu dovedeni u pitanje žalbenim navodima ovog optuženika, u cijelosti isključuju tvrdnju optuženog I. S. da on nije imao namjeru lišiti života oštećenicu - žrtvu, kako ga ona ne bi prijavila policiji i da se ne otkrije da ju je silovao, već da se radi samo o zastrašivanju radi prikriivanja djela.

Naime, u situaciji kad je oštećenica - žrtva rekla optuženiku da će ga prijaviti policiji zbog silovanja, a što je prvostupanjski sud nedvojbeno utvrdio tijekom dokaznog postupka, on je zgrabio jednu plastičnu vrećicu koja se nalazila u neposrednoj blizini te ju je s tom vrećicom, na način da ju je snažno pritiskao u predjelu nosa i usta, pokušao ugušiti odnosno ubiti i na taj način onemogućiti da ga prijavi za kazneno djelo silovanja. To što u konkretnoj situaciji nije došlo i do najteže posljedice može se pripisati spretnosti i snalažljivosti oštećenice - žrtve. Stoga ja pravilan zaključak suda prvog stupnja da se u ovakvom postupanju optuženika stječu objektivna i subjektivna obilježja kaznenog djela teškog ubojstva u pokušaju iz članka 111. točke 5. KZ/11. te da se ovakve radnje optuženika ne mogu tretirati kao zastrašivanje oštećene - žrtve T. P.

Slijedom svega navedenog, činjenično stanje je pravilno utvrđeno u odnosu na radnje optuženog I. S. te u odnosu na sva bitna obilježja inkriminiranih mu kaznenih djela, a

pravilnost tako utvrđenog činjeničnog stanja nije s uspjehom dovedena u sumnju žalbenim prigovorima optuženika.

Žaleći se zbog odluke o kazni državno odvjetništvo ističe da je prvostupanjski sud prenisiko utvrdio pojedinačne kazne zatvora pa potom i jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od petnaest godina, imajući u vidu činjenicu da na strani optuženika ne postoji niti jedna olakotna okolnost, već postoje samo otegotne okolnosti, smatrajući da se tako dosuđenom kaznom zatvora neće postići svrha specijalne i generalne prevencije.

S druge strane optuženi I. S. smatra da je prvostupanjski sud prilikom utvrđivanja kazne za svako od počinjenih kaznenih djela uzimao kao otegotnu okolnost njegovu raniju osuđivanost te je potom tu istu okolnost, kao otegotnu, ponovno cijenio i kod izricanja jedinstvene kazne zatvora, zbog čega je optuženiku izrekao puno težu kaznu od uobičajene, imajući u vidu okolnosti pod kojima su kaznena djela počinjena, a kako je to u prvostupanjskoj presudi utvrđeno.

Međutim, suprotno žalbenim navodima optuženika, ocjena je suda drugog stupnja da je prvostupanjski sud prilikom utvrđivanja pojedinačnih kazni za svako od počinjenih kaznenih djela imao u vidu sve okolnosti koje utječu na odabir vrste i visine kazne, pa tako i otegotne okolnosti, ali prilikom izricanja jedinstvene kazne zatvora, temeljem članka 51. KZ/11., nije ponovno te iste otegotne okolnosti uzimao u obzir, već je na temelju ocjene počiniteljeve ličnosti i počinjenih kaznenih djela u njihovoj ukupnosti osudio optuženika na jedinstvenu kaznu zatvora.

Stoga je, razmatrajući povodom izjavljenih žalbi osnovanost odluke o kazni, ovaj sud ocijenio da je sud prvog stupnja pravilno i potpuno utvrdio sve one okolnosti koje su, sukladno članku 47. KZ/11., od utjecaja da kazna po vrsti ili mjeri bude lakša ili teža za počinitelja. Tako je potpuno opravdano utvrdio kao otegotnu okolnost na strani optuženika činjenicu njegove ranije osuđivanosti zbog istovrsnog kaznenog djela (ubojstva), zbog kojeg je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od petnaest godina, dok je s druge strane činjenicu da je kazneno djelo teškog ubojstva ostalo u pokušaju pogrešno cijenio kao olakotnu okolnost, jer iako to jeste zakonska osnova za blaže kažnjavanje, to se istovremeno ne može tretirati i kao olakotna okolnost.

Kada se prethodno utvrđena otegotna okolnost dovede u vezu s ličnosti optuženog I. S., težinom počinjenih kaznenih djela i okolnostima pod kojima su djela počinjena te činjenicom da su djela počinjena s najtežim oblikom krivnje, izravnom namjerom, pravilno je sud prvog stupnja optuženiku za kazneno djelo iz članka 111. točke 5. u vezi članka 34. KZ/11. utvrdio kaznu zatvora u trajanju od deset godina, smatrajući da, bez obzira na zakonske mogućnosti, nema mjesta ublažavanju kazne, za kazneno djelo iz članka 153. KZ/11. utvrdio kaznu zatvora u trajanju od pet godina te za kazneno djelo iz članka 139. stavka 2. KZ/11. utvrdio kaznu zatvora u trajanju od jedne godine pa ga je potom, uz primjenu odredbi o stjecaju, osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od petnaest godina.

Stoga se, i po ocjeni drugostupanjskog suda, doista radi o kazni koja je primjerena svim naprijed navedenim i od strane prvostupanjskog suda utvrđenim okolnostima, a ista će u potpunosti ostvariti svrhu kažnjavanja propisanu člankom 41. KZ/11. Blaža kazna, za koju se

u žalbi zalaže optuženi I. S. odnosno stroža kazna, za koju se u žalbi zalaže državni odvjetnik, u konkretnoj situaciji ne bi bila primjerena naprijed navedenim i utvrđenim okolnostima. Upravo prethodno utvrđene kazne zatvora, a potom i izrečena jedinstvena kazna zatvora, po ocjeni suda drugog stupnja, mogu ostvariti svrhu kažnjavanja te u dovoljnoj mjeri prvenstveno utjecati na optuženika, ali i na sve ostale članove društvene zajednice, da ubuduće ne čine ovakva, ali i druga kaznena djela, njome će se utjecati na svijest građana da je činjenje kaznenih djela pogibeljno te da je kažnjavanje njihovih počinitelja opravdano. Na taj način će se istovremeno pojačati povjerenje građana u pravni poredak koji treba biti utemeljen na vladavini prava. Ovakva kazna, po ocjeni suda drugog stupnja, sadrži i dostatnu količinu društvene i moralne osude za zlo koje je ovaj optuženik, kao počinitelj ovih kaznenih djela, prouzrokovao oštećenju - žrtvi T. P., ali i društvu u cjelini i njome će se u potpunosti ostvariti svrha specijalne i generalne prevencije.

Slijedom svega navedenog žalbe državnog odvjetnika i optuženog I. S. zbog odluke o kazni također su neosnovane.

Budući da ne postoje razlozi zbog kojih se pobija prvostupanjska presuda, a prilikom ispitivanja pobijane presude nisu utvrđene povrede zakona iz članka 476. stavka 1. ZKP/08., na čije postojanje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, to je žalbe državnog odvjetnika i optuženog I. S. trebalo odbiti kao neosnovane i na temelju članka 482. ZKP/08. odlučiti kao u izreci ove presude.

Zagreb, 17. travnja 2019.

Zapisničarka:
Mirna Mavriček, v.r.

Predsjednica vijeća:
Vesna Vrbetić, v.r.